

AMSTERDAM, 13-06-2024

CAPITULATIE

Op dinsdag 4 juni 2024 werd ons de uitkomst van de hoorzitting betreffende Van Eeghenstraat 94-96-98 via onze advocaat [REDACTED] meegedeeld: "Het bezwaar is helaas ongegrond verklaard".

Een kort zinnetje, dat wat mij betreft de afsluiting is van 7 jaar procederen tegen het besluitvormingsproces van de gemeente en tegen een aantal grote projectontwikkelaars met heel veel invloed op dat besluitvormingsproces.

In die 7 jaar is er na 4 jaar één moment geweest, dat we dachten: "de gemeente denkt met ons mee en we worden gehoord". Dat was het moment dat we bij ons eerste bezwaarschrift tegen de parkeergarage onder de panden 94-96-98, te horen kregen dat de belangen van de omwonenden en die van de projectontwikkelaar niet voldoende tegen elkaar waren afgewogen.

Al gauw bleek echter dat dit een lege huls was. In het gehele proces dat daarop volgde, zijn alle regels en bestemmingsplannen aangepast aan de megalomane wensen van de projectontwikkelaars en hebben wij als omwonenden bij letterlijk alle pogingen die we hebben ondernomen om duidelijk te maken dat onze belangen door aanleg en bouw van diepe parkeerkelders in onze straat geschaad zouden kunnen worden, aan het kortste eind getrokken.

Zowel de wethouder, [REDACTED] als de stadsdeelvoorzitter, [REDACTED] hebben beloftes gedaan en zijn die niet nagekomen.

Maar dat niet alleen. Ook alle moeite die wij hebben gedaan om via de politiek duidelijk te maken, dat diepe parkeerkelders in de Van Eeghenstraat een groot risico voor de omliggende panden inhouden, is tevergeefs geweest. Moties zijn genegeerd of halfslachtig "behandeld", onze inspreekteksten tijdens commissievergaderingen zijn aangehoord en vervolgens genegeerd.

Alle initiatieven die wij als bewonersgroep hebben ontwikkeld, zoals een bijeenkomst bij de Dienst Juridische Zaken, verschillende bijeenkomsten bij de dienst Vergunningen, Toezicht en Handhaving, rondleiding door de buurt met de wethouder en stadsdeelvoorzitter en ambtenaren, alles is in de gemeentelijke afvoerput verdwenen.

Behalve een bezwaarprocedure (die ondanks de met veel moeite verkregen fysieke behandeling onder een "onafhankelijke" voorzitter ons niets heeft opgeleverd), is de bewonersgroep ook een rechtszaak begonnen tegen de bouw van een andere parkeerkelder in de Van Eeghenstraat (70-72). Deze zaak, die 3 uur duurde, werd door een Meervoudige Kamer behandeld.

De voorzitter hierbij was een rechter die eruitzag alsof hij 3 nachten niet had geslapen. En zo behandelde hij onze zaak ook. Meer dan een uur ging het over zichtlijnen, of de indieners van de zienswijzen het nieuw te bouwen “glitterpaleis” vanuit hun woning wel konden zien.

Ook deze rechtszaak hebben we verloren, o.a. om bovengenoemde reden. Dat je als bewoner van een prachtige straat in Amsterdam zeer betrokken kunt zijn bij de ontwikkeling van je straat, bleek voor de rechter niet genoeg reden te zijn om in aanmerking te komen om serieus genomen te worden.

Na de uitslag van de bezwaarprocedure op 4 juni voelde ik me dagenlang ziek.

Jarenlange inzet in de vorm van inspreken bij raadsvergaderingen, raadsleden mobiliseren door telkens opnieuw standpunten en motivatie op schrift te zetten, gesprekken bij en met diverse advocaten, brieven aan [REDACTED] diverse gesprekken met een onwillige stadsdeelvoorzitter, honderden telefoongesprekken en mails met leden van de bewonersgroep en niet te vergeten de vele slapeloze nachten, waarin ik dacht nu wel hele goede argumenten te hebben gevonden, dat alles is op niets uitgedraaid.

Als onze huizen gaan verzakken tijdens of na de aanleg en bouw van de parkeerkelder onder 94-96-98 of na het slopen van de drie panden (omdat ze echt niet meer te redden zijn !) zal de voorspelbare reactie van de gemeente zijn: “Uw fundering was niet goed genoeg” of “Er bestaat geen causaal verband tussen de verzakkingen in uw woning en de bouw van de parkeerkelder en/of sloop”.

Uitgewrongen, zeer teleurgesteld in het gemeentelijk apparaat en in de wethouder en tienduizenden euro’s aan advocaatkosten lichter, moet ik me terugtrekken uit deze gevechten.

Misschien zijn er enkele bewoners uit onze groep die nog wel de kracht hebben om door te gaan. Ik hoop het van harte.

Maar mij rest nog maar één mogelijkheid: ik capituleer.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]